

Time alene ude i Haven og more sig med at se paa, at Børnene legede. Hans Forhold til Povl Gaardbo havde udviklet sig til et tillidsfuldt Venskab, og hændte det ham end undertiden, at han kom til at smile af den naive Doktor og hans Levelære, saa var det dog ogsaa hans Overbevisning, at der vilde oprinde en lykkeligere Tid for Verden end den, han selv havde oplevet, en Tid, da Menneskene med et Gys vilde vende sig fra den kunstig steriliserede Tilværelse, det dagklare Helvede, hvori de nu tumlede blændede om, og igen uden Modsigelse tage det onde med det gode af Livets evige Væld og suge Næring af Mørket saavel som af Lyset.

For sit personlige Vedkommende ventede han sig ikke mere af Fremtiden, end hvad ogsaa Øjeblikket undte ham. Han havde frigjort sig for alle Ønsker og Forhaabninger, der strakte sig ud over Dagen. Han glædede sig over Blomsterne i sin Have, hvor han ogsaa havde fire Bistader og en frugtbar Pindsvinefamilje til Adspredelse. Rundt om ham susede Skoven, og forøvrigt var han optaget af sine astrologiske Undersøgelser, disse Vindueskig ud mod Uendeligheden, som han ikke omtalte til nogen, heller ikke til Povl Gaardbo, der aabenlyst havde trukket paa Skulderen af dem.

Fra Huset førte en Sti ind til den ene af de to dybe Kløfter, der tidligere delte Skoven, og i hvis Bund en livlig lille Bæk sprang afsted fra Sten til Sten mellem Ørnebregner og Brombærbuske. Heroppe stod en Bænk, som han i denne Tid ofte søgte ud til for at sidde i Læ for Efteraarsblæsten. Stien drejede herfra nedefter, idet den